

Erasmus beszámoló

Név: Nyitrai Viola

Mobilitás féléve: 2019/2020 ősz

Küldő intézmény: Budapesti Corvinus Egyetem

Fogadó intézmény: Universität Leipzig

Város: Lipcse, Németország

Motiváció

Mindig is vágytam rá, hogy Erasmusszal egy félévet külföldön tölthessek. Ez végül a 2019/2020-as tanévben valósult meg, ami a mesterképzésem utolsó előtti félévére esett. Ez volt az utolsó alkalom, hogy kimehettem, így nagyon izgatott voltam, hogy, bár ha az utolsó pillanatban is, de sikerült megvalósítanom ezt az álmomat. Elsődleges célom a német nyelv gyakorlása volt; bár felsőfokú nyelvvizsgával rendelkeztem, egyértelműen éreztem még a hiányosságaimat. A másik célom a világlátás volt, egy másik kultúra megismerése. Kíváncsi voltam, vajon mennyivel „zöldebb a fű” nyugatabbra, hogyan gondolkodnak, hogyan élnek ott az emberek. A hallgatótársaimtól érkezett visszajelzések alapján pedig egy kalandos félév elé néztem, ami egyértelműen tovább vonzott az Erasmushoz. Lipcsére úgy esett a választásom, hogy a Társadalomtudományi karon ez volt a legnagyobb német város, ahova lehetett jelentkezni; tudtam, hogy nekem itt lesz a helyem.

Kezdetek

Szeptember 30-án érkeztem Lipcsébe, itt egy éjszakát töltöttem szállodában. Ha rögtön a kollégiumba költöztem volna, amiatt az egy szeptemberi nap miatt az egész hónapra vonatkozó bérleti díjat ki kellett volna fizetnem – ebben pontosak és szigorúak a németek. Október 1-jén az első utam a Studentenwerk hallgatói képviselőhöz tartott, ahol befizettem a kollégiumi kauciót. Itt a kezembe adtak egy papírt, amiben részletesen le volt írva az összes teendő, amit Lipcsében meg kellett tennem; ez lényegesen leegyszerűsítette a folyamatot, csak a lépéseket kellett követnem. Sok rémtörténetet hallottam a német bürokráciáról, véleményem szerint azonban minden gyorsan, átláthatóan és gördülékenyen ment. Megnyitottam egy német bankszámlát, bejelentettem a lakcímemet a polgármesteri hivatalban, átvettem a kulcsaimat, beiratkoztam az egyetemre, és kész is voltam.

Az Erasmusszal és tárgyfelvétellel kapcsolatos ügyintézés szintén gördülékenyen ment. Érdekes volt, hogy ezen az egyetemen az Erasmusos hallgatóknak nem kellett felvenniük a tantárgyakat a „neptunon” (AlmaWeb-en) keresztül, hanem az első órán bemutatkoztam az oktatóknak, és egyszerűen jeleztem, hogy szeretnék részt venni az órán, illetve jegyet szerezni félév végén. Minden megkeresésemre pozitív választ kaptam, és a fogadtatásom minden oktató által nagyon barátságos, és pozitív volt. Emellett viszont fontosnak tartom megjegyezni, hogy ez a Politikatudományi karra vonatkozott, más karokon más lehet az eljárás. A tananyagokat a Corvinusos rendszerhez hasonlóan szintén egy moodle felületen keresztül értem el.

A szállás

Az online egyetemi beiratkozás után (ez még a kiutazás előtt, május környékén volt) lehetőség nyílt az egyetem által üzemeltetett kollégiumi helyekre pályázni. Az egyetem számtalan társasházat tartott fent hallgatóinak, amelyben a lakások különböző árkategóriákban mozogtak. A kollégiumi jelentkezésnél a preferenciáknak megfelelő első három szálláshelyet kellett megadni, illetve azt az árat, amit legfeljebb rá tudtunk szánni a szállásra. Nagyjából a jelentkezés után egy hónappal kaptam az első ajánlatot, amit azonnal el is fogadtam. A szállásom egy 12 négyzetméteres saját szoba volt egy kétszobás lakásban, egy belga lánnyal laktam együtt. A konyha, fürdőszoba közös volt. A konyhában egy kicsi rezsó volt, ezenkívül viszont se sütő, se mikrohullámú sütő nem volt, ami kreatív főzésre ösztönzött a félév során. A kis szobában már voltak bútorok, és kényelmesen be tudtam rendezkedni, bőven elfértem. A 180€ / hónap díjban a bérleten kívül benne volt a víz, villany, fűtés és az internet is, ezutóbbi csak kábelen keresztül működött, és maximum havi 300 GB állt rendelkezésünkre, de ez bőven elégnek bizonyult. A szállásom nagyjából 15 percre volt az egyetemtől villamossal, ez is szerencsésen alakult. A lakóházban voltak közös mosógépek, amik kártyás fizetőrendszerrel működtek. Ezenkívül volt egy kis kondi is, illetve egy kis szórakozóhely/bár is, ahova a szomszédos kollégiumokból is átjártak péntekenként mulatni a hallgatók.

Az egyetem

Míg Magyarországon az egyetemeknek többnyire saját profiljuk van (például jogi, orvostudományi, közgazdasági), itt az Universitát Leipzig Lipcse szinte egyetlen egyeteme volt, ami széleskörű tudományterületeket foglalt magában. Ezek persze külön kampuszokon és épületekben

helyezkedtek el, így én is főleg két épületben mozogtam, a GWZ-ben (Geisteswissenschaftliches Zentrum – Bölcsészettudományi Központ), illetve a főépületben. Az egyetem hallgatójaként az egyik legfontosabb dokumentumom a diákigazolvány (UniCard) volt, amivel rendkívül sok szolgáltatáshoz fértem hozzá. A szemeszter elején 220 eurót kellett befizetni, ez nem tandíj, hanem az úgynevezett Semesterbeitrag, azaz szemeszter-hozzájárulási díj volt. Ezért cserébe a diákigazolvánnyal egész Lipcsében és környékén ingyen lehetett tömegközlekedéssel utazni, illetve egyes múzeumokban kedvezményt is kaptunk. A diákigazolványra pénzt is lehetett tölteni, ezzel kellett fizetni a menzán és a büfében. Ez lényegesen meggyorsította a fizetést az egyébként forgalmas menzán. Rengeteg hely állt rendelkezésre (ráadásul szinte minden épületnek külön menzája volt), ennek ellenére legtöbbször tele volt a menza. Finom ételek közül lehetett önkiszolgáló módon választani, diákbarát áron.

Az egyetemi épületek egyébként modernnek és kulturáltak voltak, ám nem volt nagy eltérés a hazai egyetemekhez képest. Az oktatás fő nyelve a német volt, így az óráim többsége németül zajlott, egy kivétellel: egy angol nyelvű órát is választottam, hogy legalább egy órán komfortosan érezzem magam. Később viszont egyre inkább belejöttem a németbe, és mivel német nyelven éltem a mindennapjaimat, a visszájára sült el a tervem: ezen az órán mindig nehéz volt németről angolra váltani, el kellett telnie pár percnak, míg az agyam átállt egy másik nyelvre.

Érdekes volt megtapasztalni, hogy egy átlagos német diáknak sokkal kevesebb dolga volt, mint egy itthoni hallgatónak. A hallgatók többsége nem dolgozott, és átlagosan 4 órájuk volt egy héten, ami nem 4 előadást és 4 szemináriumot jelentett, hanem csupán 4 szemináriumot. Ebből kifolyólag viszont többet is készültek az órákra, óráról órára tanultak, és ha valamilyen extra előadást hirdettek meg, akkor saját lelkesedésből teljesen megtöltötték az előadókat. A csapatmunkák során azonban ugyanazt tapasztaltam, mint itthon- volt, aki szorgalmasabb volt, és volt, aki kevésbé. Büszkén éltem meg, hogy az órán tudásban és kompetenciákban is lépést tudtam tartani a német hallgatókkal.

Pénzügyek

Általánosságban elmondható, hogy az Erasmus (pontosabban a Campus Mundi) ösztöndíjam jól lefedte a havi kiadásaimat, és szabadidős tevékenységekre is jutott. Azonban a kezdeti költségekkel mindenképpen számolni kell. Ebbe beletartozott a kollégium első havi bérleti díja (180€), illetve az ezen felüli kaució (300€), a kiutazás költsége (70€), a szemeszter-hozzájárulási díj (220€), illetve azon dolgok megvétele, amiket nem hoztam magammal, de szükségesek

a mindennapokhoz (felmosó, ruhaszárító, függöny a szobába, cukor, liszt, fűszerek). Az első hónapban éppen ezért nagyon spóroltam mindennel: a legolcsóbb, saját márkás termékeket vettem meg a boltban, mindig főztem magamra, szórakozni, kávézni alig jártam el. Az első hónapban így, a kezdeti kiadásoktól eltekintve, még kevesebbet is költöttem, mint itthon – ekkor láttam meg, hogy a későbbiekben mennyit is költhetek igazán. Később így bátran el mertem menni kávézni, moziba, illetve egy-két utazás is belefért a cserefélévbe. Ezek közé tartozott Drezda, Berlin és Prága. Az egyetlen dolog, amit bosszantónak tartottam, az úgynevezett „Rundfunkbeitrag” volt, azaz média-hozzájárulás, amit havonta, lakásonként kell fizetni, függetlenül attól, hogy nézünk-e tévét, hallgatunk-e rádiót, vagy olvasunk-e újságot. Így fizettem 5 hónapra összesen 87,5 eurót, amit a médiafogyasztásomhoz képest soknak tartottam. A pénzügyeim intézésében a német bankszámlám segített – egy N26 nevű online banknál nyitottam számlát, tehát nem kellett bankfiókba bemennem a számlanyitáshoz. A bankkártyámat pedig számlanyitás után 3 nappal a postaládámba kaptam. Ez a kis siker nagyon fellelkesített a félév elején.

Erasmusos élmények

A legtöbb hallgató az Erasmusról áradozva tér vissza, csupa pozitív élménnyel, természetesen én sem voltam ezzel másképp. Az én Erasmus-élményem talán abban különbözött másokétól, hogy inkább helyiekkel, mintsem nemzetközi hallgatókkal kötöttem barátságokat. Persze eljártam félév elején Erasmusos eseményekre, ám az igazi kis társaságomat, közösségemet németek személyében ismertem meg. Minden hétfőn és pénteken társasjáték-esteket szerveztek a németek, ide szabadon csatlakozhattak újak is. Ebből kifolyólag a legtöbb barátom német volt, de örültem, hogy megismerhettem őket közelebbről, és a nyelvet is gyakorolhattam. Azt kell mondjam, hogy a németek valóban nagyon nyitott szellemiségű, szabad gondolkodású emberek, velem mindig kedvesek, nyitottak és barátságosak voltak, és engem is ugyanúgy kezeltek, mint a többi németet, annak ellenére, hogy a magam módján megküzdöttem a nyelvvel.

A nyelvtudást illetően egyértelműen fejlődtem a félév során. Bár C1 szintű nyelvvizsgálattal rendelkeztem, az elején alig értettem valamit a tanórákból. Emiatt eléggé stresszeltem, rengeteg ismeretlen szót jegyzeteltem a füzetembe. A társasjátékozás során is többször el kellett nekem magyarázni a játékszabályokat, mire megértettem őket. A félév végén viszont azt vettem észre magamon, hogy nem jegyzetelem az ismeretlen szavakat, egyszerűen csak figyeltem, és értve

hallgattam az órán, illetve ha mondanivalóm volt, azt is magabiztosan osztottam meg a többiekkel. Természetesen még most is érzem, hol vannak hiányosságaim, de most már a kiállításom magabiztos németből, és örülök, hogy ezen a téren is fejlődtem.

Lipcse a lehető legjobb és legszebb választás volt számomra. Csakis felsőfokban tudok róla beszélni. A legtöbb Erasmusos hallgató persze beleszeret a városába, és ez velem sem volt másképp – de bármerre utaztunk, mindenkitől szintén azt hallottam vissza, hogy Lipcse a tökéletes város, akár Berlinnel, Drezdával vagy Prágával összehasonlítva. Mindig kitaláltam valami programot – volt egy bakancslistám, amit a félév során pontról pontra teljesítettem. A gyönyörű főtérről, operaházról kezdve a Népek Csatájának Emlékművéig át, a csodás körképnek otthont adó Panometerig mindent meglátogattam, bejártam. Akárcsak az összes kávézót és mozit is. Egy kulináris bakancslistám is volt, így megkóstoltam a lipcsei különlegességeket – itt szinte mindenben van marcipán, itt ez volt régen a legkedveltebb édesség. A félév végén a bakancslistám végére értem, és a búcsúzáskor nem volt bennem hiányérzet. Visszatekintve ez a félév olyan volt, mint egy mese, amit ha más mesélne, el sem hinném, hogy igaz, mert olyan szép volt. Minden hallgatótársamnak bátran ajánlom, hogy jelentkezzen, és próbálja ki magát külföldön.

